

(ΑΓΓΛΩΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ: ΘΕΣ/ΜΗΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 476
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1965 (Π.Ο.Η.)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Εἷς καὶ μόνος ὁ ἀληθὴς Θεός Μία καὶ μόνη ἡ ἀληθὴς θρησκεία

Δὲν ὑπάρχει Θεός, εἰμὴ Εἷς. Κατὰ λογικὴν συνέπειαν, δὲν δύναται ν' ὑπάρχη καὶ Θρησκεία καὶ Πίστις ἀληθινή, γνησία, τελεία ἀξία τοῦ Ἐνὸς τούτου ἀληθινοῦ καὶ ἀψευδοῦς Θεοῦ, παρὰ Μία, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, λέγοντα «Εἷς Κύριος, Μία Πίστις, Ἐν Βάπτισμα» (Ἐφ. 4, 5). Καὶ ἡ Μία αὕτη καὶ μοναδική, ἀληθινή καὶ τελεία καὶ ἀσφαλῶς σώζουσα Πίστις καὶ Θρησκεία καὶ Ἐκκλησία πιστεύομεν καὶ πεπειθότες διακηρύσσομεν ὅτι εἶναι ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἐφ' ᾧ καὶ θριαμβευτικῶς ψάλλομεν: «Εἶδομεν τὸ Φῶς τὸ ἀληθινόν. Ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον. Εὗρομεν Πίστιν ἀληθῆ. Ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦμεν. Αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσεν». Ὁ πολύπτυχος καὶ πολυκέφαλος, μᾶλλον δὲ ἀκέφαλος καὶ ἀναρχικὸς καὶ ἄτακτος καὶ ἀκατάστατος Προτεσταντισμός, γνήσιον τέκνον τῆς Βαβυλῶνος Ρώμης, παραλόγως καὶ ἀστηρίκτως ἐπιχειρεῖ νὰ στηρίξη τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἦλθε νὰ ἰδρύσῃ ἐπίγειον ὁρατὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὠρισμένην τινὰ Θρησκείαν, ὠρισμένον τι σύστημα πιστευτέων δογμάτων, τηρητέων ἠθικῶν ἐντολῶν. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, διατὶ παρέμπεν ὁ Κύριος τοὺς διαφορομένους ἀδελ-

φοὺς εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν» (Ματθ. 18, 17); Διατὶ, ἐν Καισαρίᾳ τῆς Φιλίππου, ἀπεκάλυπτε σαφῶς τὴν πρόθεσιν τῆς ἐπὶ γῆς ἐλεύσεώς Του, ἵνα ἰδρύσῃ Ἐκκλησίαν, θεμελιῶν αὐτὴν ἐπὶ τῆς πέτρας τῆς Θεότητός Του, ὥστε «Πύλαι Ἄδου» (Ματθ. 16, 18) νὰ μὴ κατισχύσωσιν Αὐτῆς; Διατὶ, ὡς ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τῆς εἰσόδου εἰς τὰς τάξεις τῶν σωζομένων, μετὰ τὴν διδασχὴν «πάντων ὅσα ἐνετείλατο» τοῖς Μαθηταῖς ἔθεσε τὸ Βάπτισμα «εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος»; (Ματθ. 28, 19 κ. ἐξῆς), πρᾶξιν αὐτόχρονον τελετουργικὴν; Διατὶ, ὡς μοναδικὸν μέσον τῆς ἐνώσεως τῶν πιστῶν Του, μετ' Αὐτοῦ, καθιέρωσε συστήσας προσωπικῶς τὸν Κυριακὸν δειπνον, «αὐτοῦ» τοῦ Σώματος καὶ «αὐτοῦ» τοῦ Αἵματος Αὐτοῦ; (Ματθ. 26, 26. Μάρκ. 14, 22. Λουκ. 22, 19. Ἰωάν. 6, 54-56. Α' Κορ. 10, 16), μὴ παραδῶσας αὐτό, οὔτε εἰς τοὺς 120, οὔτε εἰς τοὺς 70, ἀλλ' εἰς μόνους τοὺς Κορυφαίους 12 Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους Αὐτοῦ; Ἀκινδύνως, ἀφόβως καὶ εὐαγγελικώτατα δυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν, εἰς τὸ ἐρώτημα, διατὶ ὁ Κύριος ἦλθεν εἰς τὴν Γῆν; Ἦλθε νὰ ἰδρύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του, ὡς μοναδικὴν Κιβωτὸν τῆς ἀληθινῆς καὶ σωζούσης πίστεως καὶ τῆς δι-

καιούσης Χάριτός Του. Οὕτω καὶ μόνον ἐξηγεῖται, διατὶ ἐξέλεξε τοὺς 12, ἐν συνεχείᾳ τοὺς 70 καὶ ἐπεξέτεινε τὸν ἀριθμὸν τῶν στελεχῶν Του εἰς 120 πρόσωπα, ἅτινα καὶ ἔλαβον τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, κατὰ τὴν Ἀγίαν Πεντηκοστήν. Οὕτω καὶ μόνον ἐξηγεῖται διατὶ, ἔω πρὸς τοὺς ὄχλους ἀπλῶς καὶ γεικῶς ἐδίδασκε, τοὺς Μαθητάς Του καθυπέβαλλεν εἰς ἐρωταποκρίσεις, ἀπαιτῶν νὰ μάθωσι καὶ ἐννοῶσι βαθύτερον καὶ ὑψηλότερον τῶν «ἔξω» τὰ μυστήρια τῆς «Βασιλείας τοῦ Θεοῦ» (Ματθ. 13, 11), ἥτις δὲν εἶναι ἄλλη, ἀπὸ τὴν ἣν ἤλθεν, ἵνα οἰκοδομήσῃ ἐπὶ τὴν «πέτραν» Ἐκκλησίαν. Οὕτω καὶ μόνον κατανοεῖται, διατὶ ἀπῆτει Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν Πίστεως, πορὰ τὴν Καισάρειαν τὴν Φιλίππου, περὶ τοῦ προσώπου Του· καὶ ἐμακάριζε τὸν κορυφοῖον Πέτρον, ὁμολογήσαντα Αὐτὸν τὸν «Χριστὸν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος». (Ματθ. 16, 18). Οὕτω καὶ μόνον νοεῖται ἡ οὐσία καὶ ἡ ἐννοια τῆς Ἐξουσίας τοῦ «δεσμεῖ καὶ λύειν» τὰς ἁμαρτίας τοῦ Χριστεπωνύμου λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἣν ἐνεῖμε τρεῖς Μαθηταῖς Αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁψίαν ἐκείνην τῆς Μιᾶς τῶν Σαββάτων, ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν. (Ἰωάνν. 20, 22). Οὕτω καὶ μό ον διαισθανόμεθα, τί ἔλεγεν εἰς τοὺς Μαθητάς Αὐτοῦ, ὅπται ὁμένος αὐτοῖς, ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως ἕως τῆς Ἀναλήψεώς Του, «περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ», ἥτοι τῆς Ἐκκλησίας τῆς ὁποίας τὴν στρατηγικὴν διακυβέρνησιν καὶ κοσμοσωτήριον διαχείρισιν παρέδιδεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους. Καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὅσων τοῖς εἶχε διατάξει, ἐπιστρέφων ὁ Κύριος θριαμβευτικῶς εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, οἱ Μαθηταὶ ἐξέλεξαν καὶ ἐχειροτόνησαν τὸν Ἀπόστολον Ματθαίαν, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐκπεσόντος Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου καὶ διὰ χειροτονίας καθιέρωσαν τὸν θεσμὸν τῶν Διακόνων, ὧν πρῶτοι «οἱ ἑπτὰ» (Πραξ. 6, 1-7) Θὰ ἦτο ἄλλωστε παράλογον νὰ ἐκαρποῦντο τὴν ἐνέργειαν καὶ σωτήριον χάριν τοῦ Κυρίου μόνον οἱ κατὰ τὴν τριετίαν τῆς δημοσίας δράσεως Αὐτοῦ ζήσαντες καὶ μάλιστα τὸ στενὸν τοῦ Κυρίου μόνον περιβάλλον ἀποτελέσαντες ἄνθρωποι, καὶ νὰ μὴ ἐξησφαλίζετο ἡ διὰ μέσου τῶν αἰώνων, εἰς τὸ παντελὲς καὶ διηνεκές ἐπενέργεια τοῦ ἀπηρτισμένου, διὰ τοῦ ἀμώμου βίου, τῆς Θείας Διδασκαλίας, τοῦ Σταυρικοῦ Θανάτου καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως,

Ἀπολυτρωτικοῦ Αὐτοῦ Ἔργου. Πρὸς τὴν ἀέναν συνέχειαν τοῦ ἔργου τοῦ ἁγιασμοῦ, τῆς ψυχικῆς θεραπείας καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ἵδρισεν ὁ Χριστὸς τὴν Ἐκκλησίαν Του καὶ παρακατέθηκεν ἐν Αὐτῇ τὴν ἐκ τῶν πέντε πληγῶν Του ἐκρέυσασαν Σωτήριον καὶ Ζωοποιὸν Χάριν, τὸ ἀνεξάντλητον καὶ ἀμείωτον τῆς ὁποίας ἐγγυᾶται τὸ ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἐπιφοιτήσαν καὶ μέχρι τῆς Δευτέρας ἐπιφανοῦς Ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου παραμένον ἐν αὐτῇ, Πανάγιον Πνεῦμα, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα. Περὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, με αὐτὴν τὴν ἐννοιαν, ὡς ὀργανισμοῦ ὁρατοῦ, ἐνδοκοσμίου, θείου καὶ ἀνθρωπίνου, ὡμίλησεν ἐπανειλημμένως ὁ Κύριος, ἐν παραβολαῖς, ὡς ἡ τῆς σαγήνης, τοῦ μικροῦ ποιμνίου καὶ κεφαλαιωδῶς ἡ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, με τὸ Πανδοχεῖον! Ἀνέκαθεν δὲ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς Ὁρθῆς, τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως, τὴν διατήρησιν τῆς ὁποίας ζωηρῶς ὑπεγράμμισεν ὁ Κύριος, ἀπειλήσας ὅτι ἐπανελθὼν, θ' ἀναζητήσῃ νὰ εὕρῃ καθαρὰν, γνησίαν, ἀπαρσάλευτον, ἀκιβδηλον καὶ ἀναλλοίωτον τὴν Πίστιν, ἐπὶ τῆς Γῆς (Λουκ. 18, 8). Διὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος περιερχόμενος τὰς πόλεις, μετὰ Σίλα καὶ Τιμοθεοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐφίστων τὴν προσοχὴν τῶν Χριστιανικῶν ἐκκλησιαστικῶν ποροικιῶν καὶ κοινοτήτων «φυλάσσειν τὰ δόγματα, τὰ κεκριμένα ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ Πρεσβυτέρων τῶν ἐν Ἱερουσολύμοις» (Πράξ. 16.4).

Καὶ διὰ τῆς ζηλωτῆς καὶ ἀκριβοῦς διαφυλάξεως τῶν Ἀποστολικῶν Δογμάτων, αἱ ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησίαι, παροικίαι δηλονότι καὶ ἐπεκτάσεις τῆς μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, «ἐσπερεοῦντο ἐν τῇ Πίστει καὶ ἐπερίσσευν τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν» (Πράξ. 16, 5). Ὁ αὐτὸς δὲ Ἀπόστολος Παῦλος τονίζων τὸ ἀπαραίτητον τῆς Ὁρθῆς Πίστεως, τῆς Ὁρθοδοξίας τούτέστιν, ἐτόνιζεν ἀγωνιωδῶς καὶ ἐπιμόνως «στηνετε καὶ κρατεῖτε τὰς πρὸς δόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῇ ἡμῶν» (Β' Θεσσαλ. 2, 15). Ἐπειδὴ ὁμῶς καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ Ἀπ. Παύλου ὑπάρχουν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον «δυσνόητά τινα, ἃ οἱ ἁμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν ὥς καὶ τὰς λοιπὰς γρα-

φάς, πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπώλειαν» (Β' Πέτρου 3, 16), διὰ τοῦτο ἀσφαλῆς ἐρμηνευ-
τῆς τῶν Ἀγίων Γραφῶν εἶναι μόνη ἀπο-
κλειστικῶς ἡ Ἐκκλησία, ἣτις ἄλλωστε καὶ
ἀναγνωρίσασα τὰ γνήσια τῶν Ἀποστο-
λικῶν συγγραμμάτων ἐξέδωκε τὸν κανόνα
τῆς Καινῆς Διαθήκης. Πρὶν ἐκδοθῇ ὁ Κανὼν
τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐκ τῶν διεσπαρμένων
ἐν ταῖς διαφόροις Ἐκκλησίαις Ἀποστολι-
κῶν ἔργων, τῶν 27 δηλονότι Εὐαγγελίων
καὶ ἐπιστολῶν, ἡ Ἀποστολικὴ Διδασκαλία
διεσώζετο, ὡς παράδοσις, ἐπὶ στόματος.

Καὶ συνεπῶς ἡ Ἱερὰ τῆς Ἐκκλησίας
Παράδοσις ἀνεγνώρισε τὴν Γραπτὴν Παρά-
δοσιν τῆς Καινῆς Διαθήκης. Φορεῖς τῆς Ἱε-
ρᾶς Παραδόσεως, τῆς Οὐρανίου Χριστια-
νικῆς Πίστεως, ὑπῆρξαν κατ' ἐξοχὴν, οἱ
Ἐπίσκοποι, ἀντιπροσωπευτικώτεροι τύποι
τῶν ὁποίων ἀρχαιότεροι εἶναι : οἱ Τιμόθεος
Ἐφέσου, Τίτος Κρήτης, Κλήμης Ρώμης,
Ἰάκωβος Ἱεροσολύμων, Ἰγνάτιος Ἀντιο-
χείας, Διονύσιος Ἀθηνῶν καὶ Πολύκαρπος
Σμύρνης.

Οἱ Ἐπίσκοποι, διατηροῦντες κοινωνίαν
εἰρήνης καὶ συνεννοήσεως μεταξύ των, ἡγ-
γυῶντο τὸ ἐνιαῖον, ἐν τῇ Ἀποστολικῇ
Δογματικῇ Διδασκαλίᾳ, ἐν τῇ αὐθεντικῇ
ἐρμηνείᾳ τῆς τε Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Δια-
θήκης, ἐν τοῖς Βαπτιστηρίοις Συμβόλοις, ἐν
τῇ λατρείᾳ καὶ ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς τελε-
ταῖς καὶ ἐν τῇ διοικήσει καὶ ἐξοικονομῇ
τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ἐπίσκοποι, ἀποδεικνύ-
οντες τὴν ἀποστολικὴν των ἄμεσον συνέ-
χειαν καὶ διαδοχὴν, ἀντεπεξήρχοντο, κατὰ
πάσης ἀθέσμου πλάνης καὶ αἰρετικῆς κα-
κοδοξίας, διατυποῦντες ἐν τοπικαῖς κατ'
ἀρχάς, καὶ Οἰκουμενικαῖς μετὰ ταῦτα, Συνό-
δοις, τὴν ὀρθὴν Ἐκκλησιαστικὴν θέσιν, ἐξ
ἀφορμῆς ἐκάστης ἐμφανιζομένης αἰρετικῆς
κακοδιδασκαλίας, κηδόμενοι τῆς ψυχικῆς
σωτηρίας τῶν πιστῶν, ὅτι ἡ πλάνη περὶ
τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως, κατὰ τὸν Ἀ-
πόστ. Πέτρον, συνεπάγεται ψυχῆς ἀπώ-
λειαν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων
εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφό-
ρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν ἀγῶνος διὸν ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν
ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ.
ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανιγ-
γος 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Περὶ ἀδικίας

Ἡ ἀδικία συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἔχη τις τὰ ξένα
πράγματα ἐξ ἀπάτης ἢ ἐξ ἀρπαγῆς καὶ ἀντίκειται εἰς
τὸν θεῖον καὶ ἠθικὸν νόμον καὶ εἰς τὴν ιδέαν τοῦ δικαίου.
Ἡ ἀδικία εἶναι μέγα καὶ θανάσιμον ἁμάρτημα, φοβε-
ρὸν καὶ κοινωνικὸν ἔγκλημα. Ὁ Πλάτων λέγει «Ἀδι-
κία ἔστι ὑπεροπτικὴ νόμων». Ἡ ἀδικία εἶναι πηγὴ καὶ
ρίζα πάσης κακίας, διότι ἐν τῇ ἀδικίᾳ εἶναι συλλήβδην
πᾶσα κακία: Ἡ ἀδικία εἶναι ἐνέργεια τοῦ Σατανᾶ
πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ κακοῦ, τῆς ταραχῆς καὶ τῶν
πολέμων, διαλύει τοὺς κοινωνικοὺς δεσμοὺς καὶ ρί-
πτει τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἔχθραν, δυστυχίαν καὶ
ἀπελπισίαν. Ἀνθρώπε, μὴ ἀναμένῃς τὴν προκοπὴν
καὶ εὐτυχίαν σου, ἀπὸ τῆν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀρπαγὴν
καθότι δυνατόν ὁ δεῖνα ἄνθρωπος μέσω ἀδικιῶν καὶ
ἀρπαγῶν νὰ ἐπλούτισε ἀλλὰ δὲν ἔζησε εὐτυχὴ ζωὴν.
«Οὐδεὶς ποτὲ ἠτύχησεν, ἄδικος γογονός» (Εὐριπί-
δης). Ὁ Μέγας Βασίλειος διδάσκων λέγει «Ὁ ἄλλο-
τρίων αἰρῶν, μετ' οὐ πολὺ θρηνήσει τῶν ἰδίων ἀπο-
στεροῦμενος». «Τὸ κακῶς κτηθέν, δὲν ἀποβαίνει ἐ-
πωφελές» (Ἡσίοδος) «Ἐλπίς κακοῦ κέρδους, ἀρχὴ
ζημίας. Ἀδίκως μὴ κτῶ χρήματα». Ὁ στείρων ἀδι-
κῶς, θεοῖζει μῖσος, ἀνάθεμα καὶ ἐκδίκησιν. Τὰ ἀ-
δίκως συναγμένα εἶναι διαβολοσκορπισμένα, διότι τὸ
ἄδικον πρᾶγμα οὔτε εὐλογεῖται, οὔτε συγχωρεῖται. Τι-
μωρεῖται ὁ ἀδικῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἐν καιρῷ τῷ δέον-
τι, ἕως ὅτου ἐπιστρέψει τὸ ἀδικηθὲν πρᾶγμα.

Φυλάττου Χριστιανέ μου, μὴ πράξῃς ἄδικα διὰ
νὰ μὴν χάσῃς καὶ τὰ ἰδικά σου. Οὐαὶ καὶ ἀπώλεια
τῷ ἀδικῷ, καθότι ὁ Θεὸς ἀφεύκτως τιμωρεῖ τὸν ἀδι-
κήσαντα καὶ ἀνταμείβει πλουσίως τὸν ἀδικούμενον.
Ἡμεῖς ὡς χριστιανοὶ καθηκόντως ὀφείλομεν ἑσσεῖ
νὰ ἐλεῶμεν, οὐδέποτε δὲ νὰ ἀδικῶμεν. «Ὁ μὴ δένα ἀ-
δικῶν, οὐδενὸς δεῖται νόμον».

Ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, τὰ χέρια σου νὰ ἀγίσουν
τὴν ἀδικίαν, καὶ νὰ ἐργάζωνται τὴν ἀγαθοεργίαν. Τὰ
ἐξ ἀδικίας καὶ ἀρπαγῆς προερχόμενα πράγματα τὰ
κατακτοῦν οἱ ξένοι ἱατροὶ καὶ δικηγόροι, ἐν τῷ τέλει
τῆς ζωῆς. Τὰ κακὰ συναγμένα εἰς κακὰς ἀποθήκας
ληστῶν. «Τὰ ἐξ ἀδικιῶν πράγματα τὰς μὲν ἡδονὰς τὰς
ἔχουν μικράς, τὰς δὲ λύπας μεγάλας». «Δὲν ἀδικεῖ ὁ
λέγων τὴν ἀλήθειαν». «Τὸ ἀδικεῖν καὶ τὸ ἀπειθεῖν τῷ
θελίῳ, καὶ Θεῷ καὶ ἀνθρώπῳ κακὸν καὶ αἰσχρὸν
ἐστίν» (Πλάτων). Μὴ δένα ζῆλου τῶν ἐξ ἀδικίας κερ-
δαινόντων, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοὺς μετὰ δικαιοσύ-
νης ζῶντας» (Ἰσοκράτης).

Ἀδικίαν φέρειν, μείζον τοῦ εὖ ποιεῖν (Χρυσό-
στομος). «Ὅποιος τρώγει ξένο δίκαιον, τρώγει τὰ πο-
δάρια του». «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ τοῦ ἄδικου»
(Ἑλλ. Παρ.). Εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς ἀθείας,
τοῦ ὕλισμου καὶ κομμουνισμοῦ, τὸ ἔγκλημα τῆς ἀδικί-
ας παρατηρεῖται εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν ἀνθρώπων,
κυρίως εἰς τοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς, τοὺς κακοὺς
ἄρχοντας, βιομηχάνους, ἐμπόρους καὶ πλουσίους, διό-
τι βεβαίως ὑπάρχουν καὶ καλοὶ ἐξ αὐτῶν. Μὴ ἀδικῆτε
οὐδένα, μισθὸν μοχθήσαντι δίδου, μὴ θλίβῃς ὀρφανὸν
καὶ πέννητα. Κατὰ τὸν Μαῦσαικὸν Νόμον τὸ ἄδικον
ἀπεδίδετο εἰς τετραπλοῦν. Τὸ ἄδικον πρέπει νὰ ἐπι-

Περὶ Φιλοδοξίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Κορέ, ὁ Δαθάν καὶ ὁ Ἀβειρών καὶ οἱ ὅπαδοι αὐτῶν δὲν ἦσαν ἄνθρωποι ἐκ τῶν κατωτέρων στρωμάτων τοῦ λαοῦ, ταπεινοὶ καὶ χυδαῖοι, ἀλλ' ἀρκούντως τετιμημένοι, ὥς λέγει ἡ ἁγ. Γραφή, **«Ἀρχηγοὶ συναγωγῆς, σύγκλητοι βουλῆς, ἄνδρες ὀνομαστοί»**. (Ἀριθ. ις', 1—2). Ἐν τούτοις ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας ὠθούμενοι, οὐδόλως ἤρκοοντο εὐρισκόμενοι εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην, εἰς ἣν ἡ θεία πρόνοια κατέταξεν αὐτούς, ἀλλὰ θελήσαντες νὰ ὑποσκελίσωσι μὲν τὸν Μωϋσῆν, ὅστις ἦν ἡγεμὼν τοῦ λαοῦ, καταλαμβάνοντες αὐτοὶ τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν νὰ ἀπογυμνώσωσι δὲ τῆς ἱερωσύνης τὸν Ἀαρών, γενόμενοι αὐτοὶ ἱερεῖς, ἐκίνησαν τὸν ὄχλον εἰς ἐπανάστασιν κατὰ τῶν ἁγίων τούτων ἀνδρῶν. Ἄλλ' ὁ ἅγιος Θεός. **«παραλύει τὴν ὕβριν τῶν ἐνδόξων καὶ ἀτιμάζει πᾶν ἐνδοξον ἐπὶ τῆς γῆς»**. (Ἠσ. κγ' 9). Καὶ διὰ τοῦτο, ἀντὶ νὰ καταλάβωσι τὴν ἀρχὴν καὶ ἱερωσύνην, ἀποθνήσκουσι διὰ τοῦ μᾶλλον ἀνηκούστου καὶ φοβερωτέρου θανάτου. **«Ἡνοίχθη ἡ γῆ, ραγεῖσα ὑποκάτω αὐτῶν, λέγει ἡ ἁγ. Γραφή, καὶ κατέπιε Δαθάν καὶ Ἀβειρών καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν καὶ πάντας τοὺς ὄντας μετὰ Κορέ καὶ μετέβησαν εἰς Ἄδου ζῶντες, καὶ ἐκάλυψεν αὐτούς ἡ γῆ, καὶ ἀπώλοντο ἐκ μέσου τῆς συναγωγῆς. Καὶ πᾶς Ἰσραὴλ οἱ κύκλω αὐτῶν ἔφυγον ἀπὸ τῆς φωνῆς αὐτῶν λέγοντες, μήποτε καταπίη ἡμᾶς ἡ γῆ»**. (Ἀριθ. ις' 32—34). Φεύγει βεβαίως ὁ λαὸς τὸν φιλόδοξον, ἀλλὰ μόνον ὅταν ἐν νοήσῃ τὰ φιλόδοξα αὐτοῦ σχέδια καὶ τοὺς καταχθονίους σκοποὺς αὐτοῦ· ἐφ' ὅσον ὁμως μένουσιν ἄγνω-

στραφῆ. Οἱ δίκαιοι ἀποστρέφονται τὸν ἄδικον, οἱ τίμιοι περιφρονοῦσιν αὐτόν, οἱ ἀγαθοὶ βδελύσσονται τὴν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτοῦ. «Κρεῖττον τὸ ἀδικεῖσθαι, τοῦ ἀδικεῖν» (Πλάτων).

(Ἐκ τοῦ ὑπερόχου βιβλίου «Ὁδηγὸς Ζωῆς» τοῦ Προηγουμένου Συμεῶν Φιλοθεΐτου).

στα ταῦτα, οἱ πάντες αὐτὸν ἐγκολποῦνται, ὑποστηρίζοντες καὶ ἀνυψοῦντες αὐτὸν μέχρι τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.

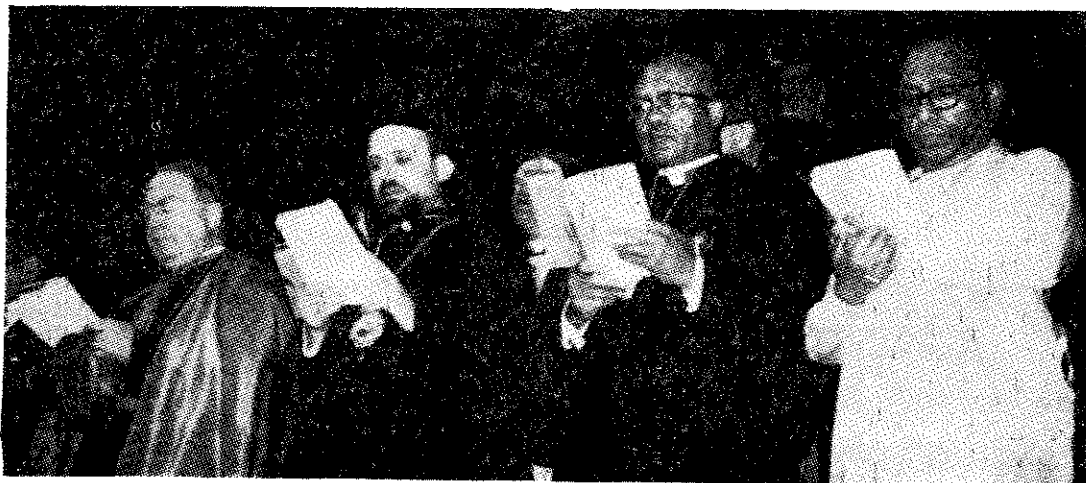
Ὁ Ἀβεσαλὼμ ἦν υἱὸς κραταιοτάτου καὶ παντοδύναμου Βασιλέως, τοῦ Δαυΐδ, καὶ πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ ἐξουσία τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀνῆκεν ἐξ Ἰσού καὶ εἰς αὐτόν· ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀγρίου πάθους τῆς φιλοδοξίας οἱστρηλατούμενος ἐκίνησε πτέρναν κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅπως ἐκθρονίσῃ αὐτὸν καὶ βασιλεύσῃ αὐτὸς ἀντ' ἐκείνου· ἀλλ' ἡττηθεὶς καὶ καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῆς πολιτείας συνελήφθη, τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ περιπλακῆσεις εἰς κλάδους δρυός, ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἰωάβ· καὶ οὕτως ἀπέθανε θάνατον ὀδυνηρόν, οὐδὲ τῆς κοινῆς ταφῆς ἀξιωθεὶς, ἀλλ' ὑπὸ σωρὸν λίθων ἐντὸς χάσματος ριφθεὶς (Βασιλ. ιη' 1...).

Ἡ πονηρὰ Ἰεζάβελ, ἡ σύζυγος τοῦ ἀσεβοῦς βασιλέως Ἰσραὴλ Ἀχαάβ, ἐταιρομένη ἐκ τοῦ τύφου τῆς φιλοδοξίας καὶ τοῦ κούφου αὐτῆς μεγαλείου, μετὰ στόμφου καὶ ἀγερωχίας περιφρόνει τὸν προφήτην Ἠλίαν, φανταζομένη, ὅτι δύναται νὰ ἀποβῇ ἀνωτέρα αὐτοῦ· δι' ὃ καὶ ἀπειλοῦσα αὐτὸν ἔλεγεν **«Εἰ σὺ εἶ Ἠλίας, καγὼ Ἰεζάβελ»** (Γ' Βασιλ. ιθ' 2). Δὲν παρήλθεν ὅμως πολὺς χρόνος καὶ τὸ πτώμα αὐτῆς, ριφθὲν ἐκ τῶν παραθύρων, καταπαγώθη ὑπὸ τῶν κυνῶν ὥς θνησιμαῖον (Δ' Βασιλ. Θ' 36—38).

Ἡ μιὰρὸ Γοθολία, σύζυγος τοῦ παρανόμου βασιλέως τοῦ Ἰούδα Ἰωράμ, γυνὴ ἀγριωτέρα καὶ αὐτῶν τῶν θηρίων, παραφερομένη ἐκ τοῦ τῆς φιλοδοξίας πάθους ἐμπίπτει εἰς φρικτὰ ἐγκλήματα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦν βασιλομήτωρ· πλὴν δὲν ἤρκετο εἰς τοῦτο, ἥθελε καὶ τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας νὰ κατέχῃ. Ἀλλὰ καὶ ταύτην ἡ θεία δίκη ἀνταξίως διὰ τῆς πολιτείας ἐπάταξε, φονευθεῖσαν διὰ μαχαίρας ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ ἐν πανδήμῳ ἑορτῇ. (Β' παραλ. κβ' 3 καὶ κγ' 12).

(Συνεχίζεται)

ΑΞΙΟΘΡΗΝΗΤΟΝ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ

Ὁ Μητροπολίτης Φιλαδέλφειας (Ἀμερικῆς) Ἰάκωβος, καταπατεῖ ἀναισχύντως τοὺς Ἱερούς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας μας, συμπροσευχόμενος εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον Ἀμερικῆς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, μὲ Ἑβραίους, Μωαμεθανοὺς καὶ Βουδιστάς.

Συέγχεις ἐπὶ τῆς Μοναστιυῆς Βιότης

*«Αἰχμαλωτίζοντες πᾶν νόημα εἰς
τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ»
(Παῦλος)*

ΜΕΡΟΣ 11ον

—Μὲ τοὺς λόγους τούτους ὁ θεῖος Παῦλος τονίζει ἐπιγραμματικώτατα τὴν ἀνάγκην τῆς ὁλοτελοῦς ὑποταγῆς τοῦ χριστιανοῦ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ χριστιανὸς καὶ περισσότερον ὁ Μοναχὸς δὲν ἀνήκει εἰς ἑαυτόν, οὔτε δύναται νὰ σκέπτεται, νὰ λέγῃ καὶ νὰ πράττῃ ὅ,τι θέλει. Ὅλοι οἱ λογισμοί, οἱ λόγοι καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως σύμφωνα πρὸς τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ. Ποσάκις λογισμοὶ αἱτοποὶ χρονίζοντες ἐν τῇ ψυχῇ χωρίζουν τὸν Μοναχὸν ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἂν ὄχι ἀπολύτως, πάντως μερικῶς; ποσάκις δὲ λόγοι ἀπρεπεῖς καὶ ἀργοὶ ἀφαιροῦν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ κατὰ Θεὸν ζῶντος Μοναχοῦ; Ἡ ἀνωτερότης, ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἀρετὴ ἡ χριστιανικὴ δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν ἀποχὴν ἀπὸ πονηρῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἔργων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ παντὸς αἰσχροῦ ἢ πονηροῦ λογισμοῦ καὶ ἀπὸ παντὸς λόγου ἀνοικείου τῷ σχήματι τοῦ Μοναχοῦ καὶ τῷ τετιμημένῳ ὀνόματι τοῦ χριστιανοῦ. Ὅταν ὁ χριστιανὸς καὶ δὴ ὁ Μοναχὸς κατορθώσῃ νὰ «*αἰχμαλωτίσῃ πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ*», τότε πραγματικῶς καθίσταται πανευδαίμων, ἀπολαύει διηνεκῶς χαρᾶς καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως, ἀναπτεροῦται, μεταρσινοῦται καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐνοικεῖ μόνιμως ἐν τῇ οὕτῳ καθαρθείσῃ ψυχῇ του. Ὁ Μοναχὸς ὁ μὴ προσπαθῶν νὰ «*αἰχμαλωτίσῃ πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ*» δὲν εἶναι ἀληθὴς Μοναχός, διότι Μοναχὸς πραγματικὸς ἐστε ὁ ἀφιερῶν πάσας τὰς σωματικὰς, ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ θεοῦ θελήματος ὡς ἀνήκων ὁλοψύχως τῷ Θεῷ. Μοναχὸς δὲν εἶναι μόνον τὸ ράσον, ἡ προσευχὴ, τὸ κομποσχοῖνι, ἡ κατάνυξις, ἀλλὰ Μοναχὸς εἶναι ὁ συγκεντρώων ἐν ἑαυτῷ ὅλας τὰς ἀρετάς, ὅλα τὰ χαρίσματα καὶ ἀγωνιζόμενος νὰ καταστῇ «*ἱερωμένος τῷ Θεῷ*», «*σκεῦος ἐκλογῆς*» κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τείνων νὰ ἐγκαθιδρύσῃ ἐν ἑαυτῷ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἀψευδῆ ρῆσιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ «*ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ὑμῶν ἐστίν*». Ὅ,τι ὁ Μοναχὸς πράττει, πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι τοῦ ἑαυτοῦ του. Τό «*ἐγώ*», αἱ ἐγωῖστικαὶ νοοτροπίαί, αἱ φιλόδοξοι σκέψεις δὲν πρέπει νὰ ἐμφιλοχωροῦν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Μοναχοῦ, διότι χάρις καὶ ὑπερηφάνεια εἶναι τελείως ἀσυμβίβαστα καὶ ὅπου τὸ ἐν ὑφίσταται, τὸ ἄλλο πάραυτα ὑποχωρεῖ. Τί ἄνευ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ ποιήσῃ ὁ Μοναχός, ὅταν ὁ εἰς τρίτον ἀρθεῖς καὶ ἄρητα ρήματα ἀκούσας Ἀπόστολος ὁμολογῇ ἐν ἄκρῃ ταπεινοφροσύνῃ: «*Χάριτι Θεοῦ εἰμι, ὃ εἰμι*» καὶ ἀλλαχού «*ἐγὼ*

εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν Ἀποστόλων, ὃς οὐκ εἰμι ἱκανὸς καλεῖσθαι Ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειδὴ λοιπὸν «*πᾶν δῶρημα τέλειον*» ὑπὸ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων διαπορθμεύεται τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ, ὁ Χριστιανὸς καὶ ὁ Μοναχὸς ὀφείλουν ἐν τελείᾳ ταπεινώσει καὶ συναισθήσει τῆς ἑαυτῶν ἁμαρτωλότητος νὰ προσπίπτουν τῷ «*Θρόνῳ τῆς χάριτος*» ζητοῦντες τὴν παρὰ Θεοῦ ἰσχὺν διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς τελείας ἀρετῆς, δι' ἧς μόνον δύνανται νὰ καταστοῦν εὐάρεστοι τῷ Θεῷ «*αἰχμαλωτίζοντες πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ*». Ἄς ἀγωνισθῶμεν ὅθεν, ὅσοι ποθοῦμεν νὰ γίνωμεν μέτοχοι τῶν ἐπουρανίων ἀγαθῶν, ἄς ἀγωνισθῶμεν δι' ὅλων ἡμῶν τῶν ψυχοσωματικῶν δυνάμεων νὰ «*αἰχμαλωτίσωμεν πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ*», ἵνα οὕτω καταστῶμεν τέλειοι Χριστιανοί, ὠλοκληρωμένοι προσωπικότητες καὶ τέλεια πρότυπα τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγίας βιοτῆς πρὸς φωτισμὸν καὶ σωτηρίαν καὶ ὅλων ἐκείνων, οἵτινες παραπαίουν ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ ζῶσιν μακρὰν τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ, ὅστις μόνον δύναται νὰ χαρίσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν Οὐρανοῖς.

*Ἐκ τῶν ἀθανάτων συγγραμμάτων
τοῦ Κ. Κοῦδάκη*

Η ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ 6ον

Κατὰ τὴν Δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Παρουσίαν συμβήσεται καὶ ἡ συντέλεια καὶ ἀνακαίνισις τοῦ κόσμου. Ὑπὸ συντέλειαν τοῦ κόσμου ἐννοοῦμεν οὐχὶ καταστροφὴν τῆς ὁρατῆς κτίσεως καὶ ἐπιστροφὴν αὐτῆς ἐκ τῆς ὑπάρξεως εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν, ἀλλ' ἀπαλλαγὴν μὲν ἐκ τῶν φυσικῶν κακῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἀπασα ὑπετάγη διὰ τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων εἰς τὸ κακὸν (Ρωμ. 8, 19—22), ἀνακαίνισμὸν δὲ ἐπὶ τὸ ἀφθαρτότερον καὶ πνευματικώτερον. Περὶ τοῦ ἀνακαίνισμοῦ τούτου ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει:

«*Ἦξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί, ἐν ἧ ὁ οὐρανὸς ροιζηδὸν παρελεύσεται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσονται...Καινοὺς δὲ οὐρανούς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ*» (Β' Πέτρ. 2, 11—13).

Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «*Ἡ ἀποκαταδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται. Τῇ γὰρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἐκούσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα, ἐπ' ἐλπίδι, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθο-*

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Λόγος πρὸς ἐυπεγόντα Θεόδωρον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

“Α; ἐπιστρέψωμεν λυπόν, ὃ ἀγαπητὴ κεφαλὴ, καὶ ἄς ἐκτελέσωμεν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ Διότι διὰ τοῦτο μᾶς ἐπλάσε καὶ εἰς τὴν ζωὴν μᾶς ἔφερε, διὰ τὴν κάμην ἡμᾶς κοινωνοὺς τῶν αἰώνων ἀγαθῶν διὰ τὴν δόσιν εἰς ἡμᾶς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὅχι διὰ τὴν δόσιν εἰς τὴν γέεναν καὶ εἰς τὸ πῦρ τὴν μᾶς παραδῶσιν διότι τοῦτο ὅχι δι’ ἡμᾶς, ἀλλὰ διὰ τὸν διάβολον ἔχει γίνει, ἡ βασιλεία δὲ δι’ ἡμᾶς ἔχει στολισθῇ καὶ ἐτοιμασθῇ πρὸ πολλοῦ.

Καὶ ταῦτα ὑποδεικνύων καὶ τὰ δύο ἔλεγεν εἰς μὲν τοὺς ἐκ δεξιῶν “Ἐλθετε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην διὰ σᾶς βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Εἰς δὲ τοὺς ἐξ ἀριστερῶν, πορεύεσθε ἅπ’ ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι, εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον, ὅχι πλέον διὰ σᾶς, ἀλλὰ διὰ τὸν διάβολον καὶ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ. Τοιοῦτοτρόπως ὅχι δι’ ἡμᾶς ἡ γέεννα ἔχει γίνει ἀλλὰ δι’ ἐκεῖνον, τὸν Σατανᾶ δηλαδὴ καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὸν πονηροὺς ἀγγέλους, ἡ δὲ βασιλεία πρὸ καταβολῆς κόσμου πρὶν γίνῃ δηλαδὴ ὁ ὕλικός κόσμος δι’ ἡμᾶς ἔχει ἐτοιμασθῇ, ἐπειδὴ πρὸ πάσης δημιουργίας εἶχεν ὁ Θεὸς εἰς τὸ πνεῦμα του, ὅτι μίαν ἡμέραν οἱ πιστοὶ καὶ οἱ δίκαιοι θὰ ἐλάβανον μέρος εἰς τὴν θείαν βασιλείαν του, καὶ τὴν εἶχεν ἐξ ἀρχῆς τροποποιημένην δι’ αὐτοὺς.” ἵς μὴ ἀφήσωμεν λοιπὸν ἀνέτοιμον τὸν ἑαυτὸν μας καὶ ἂ μὴ μείνωμεν ἀνάξιοι τοῦ νὰ εἰσελθῶμεν, ὅπου βασιλεύει εἰς τὸν αἰῶνα ὁ νυμφίος τῶν ψυχῶν μας Χριστὸς Διότι ἐνόσφ εὐρισκόμεθα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ἀναρίθμητα ἂν κάμωμεν ἁμαρτήματα, δυνατόν εἶναι ὅλα νὰ ἀποβάλλωμεν, ἔαν ἐπιδείξωμεν μετάνοιαν διὰ τὰ σφάλματά μας. “Ὅταν ὁμως μεταφερθῶμεν ἐκεῖ, ὅπου δὲν εἶναι

καιρὸς μεταοίας, ἀλλὰ δικαιοσύνης, οὐδ’ ἐὰν θερμοτάτην ἐπιδείξωμεν μετάνοιαν ὠφελοῦμεθα πυσῶς, ἀλλὰ καὶ ἂν τοὺς ὁδόντας τρίζωμεν καὶ ἂν κλαίωμεν, καὶ ἂν μυρίας παρακλήσεις κάμνωμεν οὐδὲ μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του θὰ εἴπῃ τις εἰς ἡμᾶς σ’ ἀγόνα ὕδατος, ἐνῶ θὰ φλεγόμεθα, ἀλλὰ θὰ ἀκινύσωμεν ταῦτα, τὰ ὅποια καὶ ὁ πλούσιος τότε ἐκεῖνος, ὅτι χάσμα μέγα μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν εἶναι ἐστηρικμένον “Ἄς ἔλθωμεν λοιπὸν εἰς συναίσθησιν πορικαλῶ ἐνόσφ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν εἰ μεθὰ καὶ τὸν Δεσπότην μας ἄς γνωρίσωμεν.

Διότι τότε μόνον πρέπει νὰ ἀποβάλλωμεν τὴν ἐκ τῆς μετανοίας ἐλπίδα, ὅταν εἰς τὸν ἄδην φθάσωμεν, διότι ἐκεῖ μόνον τοῦτο τὸ φάρμακον εἶναι ἀσθενὲς καὶ ἄχρηστον. “Ενόσφ ὁμως ἡμεῖς εἴμεθα ἐνταῦθα, καὶ ἐὰν κατ’ αὐτὸ τὸ γῆρας ἐπιτεθῇ πολλὴν δεικνύει τὴν δύναμιν ἐπὶ τῶν ψυχῶν μας καὶ ὑγείαν ἀποδίδει εἰς ὑμᾶς καὶ σωτηρίαν Διὰ τοῦτο καὶ ὁ διάβολος πάντα κινεῖ, ἵνα ριζώσῃ εἰς ἡμᾶς τὸν τῆς ἀπελπισίας λογισμόν, διότι γνωρίζει, ὅτι καὶ ὀλίγον ἐὰν μετανόησωμεν, καὶ διὰ τοῦτο ἀκόμη δὲν θὰ μείνωμεν χωρὶς ἀμοιβῆς. “Ἀλλὰ καθὼς, ὅστις δοσὴν ποτήριον ψαхроῦ ὕδατος μέλλει νὰ ἀνταμειφθῇ τοιοῦτοτρόπως καὶ ὅστις μετανόησιν δι’ ὅσα ἐπραξε κακὰ καὶ ἂν δὲν δείξῃ ὅλην τὴν μετάνοιαν, ἡ ὁποία χρειάζεται ἀναλόγως πρὸς τὸ πλήθος καὶ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτημάτων του, καὶ δι’ αὐτὴν ταύτην ὁμως τὴν μετάνοιαν, τὴν μικρὴν τέραν καὶ ὀλιγωτέραν, θὰ ἔχη τὴν ἀνταμοιβήν Διότι τίποτε ἐν γένει ἀπὸ τὰ καλὰ, καὶ ἐὰν εἶναι μικρόν, δὲν θὰ παραμεληθῇ ἀπὸ τὸν Δίκαιον Κριτὴν Διότι ἐὰν τὰ ἁμαρτήματα μὲ τὴν ἐξετάζονται λεπτομέρειαν, ὥστε καὶ διὰ τοὺς λόγους μας καὶ τὰς σκέψεις μας τὰς κακὰς νὰ πληρῶνουμε μὲ τιμωρίας, πολὺ περισσότερον τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος τὰ κατορθώματα εἶτε μεγάλα εἶναι εἶτε μικρά θὰ τεθῶσιν εἰς τὸν λογαριασμόν πρὸς ὅφελόν μας κατ’ ἐκεῖνον τὸ καιρὸν, ὥστε καὶ ἐὰν δὲν δυνηθῇς νὰ ἐανέλθῃς πάλιν πρὸς ἐκείνην τὴν τελειότητα εἰς τὴν ὁποίαν ἦσο πρὶν, ἀλλὰ θὰ ἐπιτύχῃς βεβαίως νὰ ἀπομακρύνῃς τὸν ἑαυτὸν σου ἀπὸ τὴν τωρινὴν νόσον καὶ ἀκολασίαν, οὐδὲ θὰ εἶναι τοῦτο ἄνωφελές. Μόνον ἀρχὴν κάμε εἰς τὸ πρᾶγμα καὶ ἀνοιξὲ τὴν θύραν τοῦ σταδίου καὶ εἰσελθε εἰς αὐτὸ ν’ ἀγωνισθῇς. “Ενόσφ δὲ μείνης ἔξω, εὐλόγως δύσκολον τοῦτο καὶ ἀκαίολόγητον σοὶ φαίνεται. Διότι πρὶν ἢ δοκιμάσωμεν, καὶ ἂν πολὺ ἐλαφρὰ εἶναι τὰ πράγματα καὶ ὑποφερτά, ὁμως φαίνονται εἰς ἡμᾶς πολὺ δύσκολα. “Ὅταν ὁμως δοκιμάσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς αὐτὰ καὶ τολμήσωμεν νὰ τὰ φέρωμεν εἰς τέλος, ἀπέρχεται ἡ περισσὴ ἀγωνία καὶ ἀφοῦ τὸ θάρρος κατόπιν εἰσελθῇ ἀντὶ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἐλαττώνει μὲν τὸν ἐκ τῶν δυσκολιῶν φόβον, αὐξάνει δὲ τὴν εὐκολίαν καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς ἐπιτυχίας ἰσχυροῦρας κάμνει. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν Ἰουδαν ἀπεπλάγησεν ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς ἐλπίδος ὁ πονηρὸς, διὰ

ράς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 8, 19—21).

Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΖΩΗ

Κατὰ τὸ δωδέκατον καὶ τελευταῖον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως : «**Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν**», μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν καὶ τὴν μεταλλαγὴν τῶν ἀναστηθισομένων σωμάτων, μετὰ τὸν ἀνακαινισμόν τῆς κτίσεως καὶ μετὰ τὴν καθ’ ἑκαστὴν κρίσιν, ἐπακολουθήσει καὶ ἀρχίσει εὐθὺς κατόπιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἡ αἰώνιος καὶ ἀτέρμων μακαριότης τῶν δικαίων, ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, καὶ ἅπ’ ἑτέρον ἡ ἀτελεύτητος καὶ αἰωνία κόλασις καὶ τιμωρία τῶν ἁμαρτωλῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς καθολικῆς κρίσεως. οἱ μὲν δίκαιοι θὰ κληρονομήσωσι τὴν ἡτοιμασμένην αὐτοῖς βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. οἱ δὲ ἄδικοι πορευθήσονται εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. “Ὡς λέγει ὁ Κύριος, εὐθὺς «**ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον**» (Ματθ. 25, 34—46).

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Περὶ Προσευχῆς

Ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει ἐν αἰώνιον σημείον, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν χρονικότητα καὶ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τὸν Θεόν. Ἡ ἐπικοινωνία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ «θεῖον» συντελεῖται διὰ τῆς προσευχῆς. Ἡ προσευχή εἶναι μὴ θεῖον συνομιλία, δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος ὑπερβαίνει τὴν ὕλην, ἐξαιλοῦται καὶ λησμονεῖ πρὸς στιγμήν τὰ τοῦ κόσμου ἀνυψῶν τὸν νοῦν του πρὸς τὸ ὑπέρτατον ἀγαθὸ τὸν Θεόν. Ἐν τῇ προσευχῇ εὐρίσκει οὗτος τὴν ἀληθινὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἐρχόμενος εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὴν πηγὴν τῆς ἀστείρευτου καὶ αἰωνίου μακαριότητος καὶ εὐδαιμονίας, τὸν Θεόν. Ὅσον περισσότερο ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, τόσο περισσότερο προσεύχεται. Ἀλλὰ δὲ δυνάμεθα νὰ ἐπαινέσωμεν κάθε εἶδος καὶ τρόπον προσευχῆς, διότι ἡ πραγματικὴ καὶ εὐπρό-

σδεκτος παρὰ τῷ Θεῷ προσευχή εἶναι μόνον ἐκείνη ἣτις γίνεται μετὰ ταπεινώσειν, ἀνευ φαρисαϊσμοῦ καὶ ἐπιδείξεων, μετὰ θερμότητα, μετὰ αὐτοσυγκέντρωσιν καὶ «χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμῶν», ὡς παραγγέλλει εἰς ἡμᾶς ὁ θεορρήμων Παῦλος. «*Σὺ δὲ όταν προσεύχη εἰσελθε εἰς τὸ ταμεῖον σου καὶ κλείσας τὴν θύραν σου πρόσευξαι τῷ Πατρὶ τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ ὁ Πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ*», διακελεῖται εἰς ἡμᾶς ὁ θεῖος Διδάσκαλος καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν Ἰησοῦς. Ἀς τοιοσθῇ ἡμεῖς ἕως εἰς τὰς πτωχὰς καὶ ἐλαχίστας ταύτας γραμμάς, ὅτι ἡ προσευχή διευκολύνεται τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς σιωπῆς, διότι κατὰ τὴν σιωπὴν τὸ πνεῦμα ἐπιστρέφει εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἀνακαλύπτει τὴν ῥίζαν του. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἄδυτον τῆς ψυχῆς του, δὲν δύναται νὰ εὕρῃ τὸν Θεόν. Ἡ μυστικὴ ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου συντελεῖται εἰς τὰ βάθη τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου, εἰς τὰ ἔνδον, κατὰ τὴν ἀπειδῇ μαρτυρίαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. «*Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστίν*».

Ἡ ἐν σιωπῇ καὶ κοτανύξει προσευχή ἐνώνει τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὸν Θεόν, ἐξαγνίζει τὸν νοῦν καθαρίζει τὴν καρδίαν ἀπὸ τὰς ἐμπαθεῖς κλίσεις καὶ ἐπιθυμίας καὶ χαρίζει εἰς τὸν προσευχόμενον χαρὰν ἀνείπωτον καὶ ἀναφαίρετον. Ἀς προσευχόμεθα ὅθεν, πάντες πάντοτε ὡς προτρέπει ἡμεῖς εἰς τοῦτο ὁ Οὐρανοβάμων Παῦλος μετὰ τὴν θεῖαν ἐπαγγελίαν «*ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε*», ἵνα οὕτω ἐφελκώμεθα πρὸς ἡμᾶς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ ζώμεν ὁσίως καὶ ἠραρετως κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἀπερχόμενοι ἐκ τοῦ ματαίου καὶ ἀπατηλοῦ τοῦ κόσμου ἀξιοθώμεν καὶ τὸν τοῖς Δικαίοις ἐπηγεγμένων ἀγαθῶν.

Γένοιτο

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀγίου Μαγνησίας κ.κ. Χρυσόστομου ἐτελέσθησαν τὴν Κυριακὴν 23 Αὐγούστου ἐ.ε. τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Θεοδώρου Πάρου, τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς τοῦ παλαιμάχου καθηγουμένου αὐτῆς π. Μάρκου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιῶνται ἅπαντα τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παράρτήματα καὶ οἱ Ἱεροὶ ἡμῶν Ναοὶ ὅτι ἤρχισεν ἡ ἐκτύπωσις τῶν ἡμεροδεικτῶν 1966 τοῦ Χρ. καὶ ἐγκόλπια (τῆς τσέπης) καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως διαβιβασθοῦν ἐγκαίρως αἱ παραγγελίαι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων Γ.Ο.Χ.)

νὰ μὴ κάμῃ τὴν πρέπουσαν ἀρχὴν καὶ ἐπανέλθῃ διὰ τῆς μετανόιας ἐκεῖ, ἀφ' ὅπου ἐξέπεσε.

Διότι ἐγώ, ἂν καὶ περιάδοξον θὰ φανῇ τὸ λεγόμενον οὐδὲ ἐκεῖνο τοῦ προδότου τὸ ἁμάρτημα ἡδελον εἶπαι, ὅτι ἦτο ἀνεπίδεκτον τῆς βοηθείας, τὴν ὁποίαν μὰ δίδει ἡ μετάνοια. Ἐὰν δηλαδὴ ὁ Ἰούδας δὲν ἀπηλπίζετο, καὶ κατέφευγεν ἐν μετανόια εἰς τὸ θεῖον ἔλεος ἐν θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ λβῇ τὴν συγχώρησιν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν παρακαλῶ καὶ ἱκετεύω, ἀφοῦ πᾶσαν σατανικὴν σκέψιν ἐξορίσης ἐκ τῆς ψυχῆς σου εἰς τὴν σωτηρίαν ταύτην βαθμηδὸν νὰ ἔλθῃς. Διότι ἐὰν μὲν ἀποτόμως καὶ διὰ μιᾶς πρὸς ἐκείνην τὴν κορυφὴν πάλιν νὰ διαβῇς σὲ παρεκλίνουν, εὐλόγως ἡδέως στενοχωρηθῇ καὶ ἀδημονήσῃ διότι πολλὴ δυσκολία νὰ ὑπῆρχεν ὡς πρὸς τοῦτο. Ἐὰν δὲ τόσον ἀπαιτῶ μόνον τώρα νὰ μὴ μείνης εἰς τὸν ὄρμον τοῦ κακοῦ καὶ νὰ μὴ ἐξακολουθῇς νὰ χειροτερεύῃς τὴν θέσιν σου, ἀλλὰ νὰ σηκωθῇς ἀφ' ὅπου πεσμένος κείσαι καὶ τὴν ἐναντίαν νὰ ἀκολουθήσῃ πάλιν ὁδὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς σωφροσύνης διὰ τὴν δισταγμοῦ καὶ ἀπιστοχωρεῖς, καὶ εἰς τὸ ὅπισθον τὸν ἑαυτὸν σου σύρεις; Δὲν παρετήρησας ἐκείνους, οἵτινες ἀπέθανον ἀφοῦ ἔζησαν μετὰ τρυφὴν καὶ μέθην καὶ ἀστειότητα κα μετὰ τὸν λοιπὸν ἐμπαιγμὸν τοῦ βου; Ποῦ εἶναι τώρα ὅσοι μετὰ τὴν μὲν ὑπερηφάνειαν, μετὰ πολλοὺς δὲ ἀκολουθοῦντες περιεπάτουν εἰς τὴν ἰγοράν; ὅσοι μεταξὺ ἦσαν ἐνδεδυμένοι καὶ ἀπὸ μῦτρα ἀπέπνεον καὶ παρτίτους ἔτρεφον καὶ εἰς τὴν θεατρικὴν σκηνὴν προσηλωμένοι διὰ παντὸς ἦσαν; ποῦ εἶναι τώρα ἡ φαντασία τῶν ἐκείνων; Ἀπῆλθε τῶν δειλῶν ἢ πολυτέλειαν, τῶν μουσικῶν τὸ πλῆθος, τῶν κολάκων ἢ ἀκολουθία, ὁ γέλας ὁ πολὺς, τῆς ψυχῆς ἡ ἀσωτεία, τῆς διανοίας, ἡ ματαία διάχυσις, ὁ βίος ὁ δηλυπραγμῆς καὶ μαλθακὸς καὶ υπερβολικὸς. Ποῦ τώρα ἀπεπέταξαν ὅλα ἐκεῖνα; Τί τώρα ἔχει γίνῃ τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον τόσῃ περιποίησιν (Ἀκολουθεῖ)

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Οἰκοτροφείου

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΑΖΙΟΜΙΜΗΤΟΝ

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ «Προσκλητηρίου ἀγάπης», ὃπερ ἐδημοσιεύθη εἰς προηγούμενον φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», διὰ τοῦ ὁποίου καλούμεθα οἱ πάντες, ὅπως προσφέρωμεν τὸν ὀβολὸν μας ἕκαστος ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Οἰκοτροφείου, ἰδοὺ ὁ εὐλαβέστατος Χριστιανὸς καὶ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς κ. Χριστόδουλος Κυδωνιεύς, πτωχὸς ἐργάτης, μέλος τοῦ Παραρτήματος τῶν Γνησίων Ὁρδοδόξων τῆς Πάρου, ἐργασθεὶς εἰς τὸ θέρος τῶν ἀγρῶν τῆς Ἀδελφότητος τῶν Ἀγίων Θεοδώρων ἐν Πάρῳ, δὲν ἐδέχθη τὴν πληρωμὴν τῶν ἡμερομισθίων του, καὶ διέθεσε τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν, τὸν κόπον δηλονότι τοῦ ἰδρωτός του, ὁ ὁποῖος ἐχύθη ἄφθονος ὑπὸ τὸν καύσωνα τὸν ὑπερβολικὸν τῆς ἐποχῆς, ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Οἰκοτροφείου ὡς ἄλλη χήρα μὲ τὰ 2 λεπτὰ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κωνσταντίνου

Ἄν πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι μιμηθῶμεν τὸ παράδειγμα τοῦ ζηλωτοῦ τούτου ἀδελφοῦ, θὰ ἔχωμεν χρηστὰς ἐλπίδας, ὅτι τὸ Χριστιανικὸν τοῦτο ἱδρυμα θὰ προοδεύσῃ μὲ τὴν χάριν τοῦ Ζῶντος Ἀγίου ἡμῶν Θεοῦ, καὶ γρήγορα θὰ ἀποτελέσῃ τὸν φωτεινὸν λύχνον καὶ τὸ καύχημα τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνος.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Ἱερεῖς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, ὅπως τὸ ταχύτερον ἀναφέρουν ἐγγράφως εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ἡμετέρων Γραφείων, Κάνιγγος 32, πόσαι Ἱεραὶ Μοναὶ καὶ Ἱερὰ Ἠσυχαστήρια ὑπάρχουσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας των, ἐπ' ὀνόματι ποίων ἁγίων τιμῶνται, ποία ἡ ἀριθμητικὴ δύναμις αὐτῶν, ποία ἡ ἀκριβὴς τοποθεσία ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκονται, καὶ ὅ,τι ἄλλο σχετικὸν στοιχεῖον, προκειμένου νὰ καταρτισθῇ ἀκριβὴς κατάλογος τῶν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα Ἱερῶν Μονῶν καὶ δημοσιευθῇ εἰς τοὺς ἡμεροδείκτας τσέπης.

Ἐπίσης τὰς Διευθύνσεις τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐφημερεύουν, ὁδόν, ἀριθμόν, Λεωφορεῖον, στάσιν.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 17 Σεπτεμβρίου Ἀγ. Σοφίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς ἡμέραν Πέμπτην ἐορτάζει ὁ Ἱ. Ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας—Κορυδαλλοῦ, δι' ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

—Τὴν 24 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Πέμπτην πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Ἡλιουπόλεως δι' ἀρχιερατικῆς λειτουργίας. Λεωφ. Ἀγ. Μαρίνης. Στάσις Μοναστηρίου.

—Τὴν 1 Ὀκτωβρίου τῆς Ἀγ. Σκέπης ἡμέραν Πέμπτην πανηγυρίζει δι' ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας τὸ ὁμώνυμον ἱερὸν Ἠσυχαστήριον.

Λεωφ. Ἀγ. Στεφάνου (Μπογιατίου). Τέρμα Ταξί.

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος, ἐνδιαφερομένη ὅπως προαχθῶν τὰ κατηχητικὰ τῶν ἐνοριῶν μας, ἀνέθεσεν τὴν Διεύθυνσιν αὐτῶν εἰς τὸν Σεβ. Ἅγιον Σαλαμῖνος κ.κ. Γερόντιον μὲ συνεργάτας του τοὺς Ἀρχιμ. Μερκούριον διὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ Ἀρχιμ. Διονύσιον διὰ τὰς Ἀθήνας.

Ἐλπίζομεν ὅτι μὲ τὴν πεφωτισμένην κατεύθυνσιν αὐτῶν, τὰ κατηχητικὰ μας ἐφέτος, θὰ παρουσιάσουν προόδους.

Καλοῦνται ὁδὲν αἱ κατηχήτριαι ὅλων τῶν ἐνοριῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ Προαστείων, ὅπως προσέλθουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τὴν Κυριακὴν 20 τρέχ. ὥρ. 5 μ.μ. διὰ νὰ λάβουν τὰς δεούσας κατευθύνσεις.

Παρακαλοῦνται, προσέτι οἱ ἐφημέριοι ὅλων τῶν Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ ὅπως δημιουργήσουν καὶ προαγάγουν τὰ κατηχητικὰ τῶν ἐνοριῶν των.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΣΙΣ

—Ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας δσιώτατος Μοναχὸς Π. Κλεόπας, ἀπὸ εὐγενῆ του καλωσύνης κινούμενος ἐβιβλιοδέτησε δωρεὰν περὶ τοὺς 100 τόμους τῆς «Φωνῆς Ὁρθοδοξίας» τῶν ἐτῶν 1962—63—1964 ὁμοῦ.

Οἱ κομπότατα δεδεμένοι τόμοι οὗτοι πωλοῦνται ἐν τοῖς Γραφείοις καὶ εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἡμῶν πρὸς 70 δρ. ἕκαστος. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλονται πρὸς 75 δραχμὰς.

Οἱ ἐγγράφοντες νέους 20 συνδρομητὰς, θὰ λαμβάνουν δωρεὰν ἓνα τόμον τοιοῦτον.

Σημειωτέον, ὅτι τὸ προῖόν ταύτων καὶ τῶν διαφορῶν ἄλλων φυλλαδίων, τὰ ὅποια πωλοῦνται εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἡμῶν προορίζεται διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ οἰκοτροφείου.